

המלך חוסיין אינו מעוניין בבעיות של מובארק או בחלומות של פרס. יש לו דאגות אחרות לגמרי. אי־הבנת מצבו גורמת למישחקי־סרק, כמו הוויכוח על ההודעה בפיסגת אלכסנדריה. מעל לכל מרחפת דמותו של האיית־אללה

אם יתמוטט סדאם חוסיין ויעלה רגל הקנאות השיעית בכגראד, תחררנה כל המדינות האלה עד מוות. הפחד מפני איראן יגבר אף על השינאה לישראל ולא־רצות־הברית. מול פני הסכנה החדשה תיווצר חזית משותפת. סורית־ירדנית־סעודית, שתזדקק לכל סיוע אפשרי, גם מידי השטן.

גוש זה יהיה מוכרח להסתדר עם ישראל. כדי לשחרר את העורף שלו מכל איום. הוא גם יזדקק לסיוע צבאי אמריקאי.

בקיצור: לא תסריט של בלהות, אלא להיפך: תסריט הפותח לפני ישראל אפשרויות לגמרי חדשות.

● לרצות את אסד

ל התסריטים האלה הם נחלת העתיד. אבל יש להם השלכות חשובות מאוד על ההווה:

קודם כל: יש להבין שסכנות אלה הן המעסיקות כיום את ראשיהם של המנהיגים הערביים, ובראשן אסד, שגורמו של המלך חוסיין.

מישחקי־המילים ותעלולי־הפירסום של שומעון פרס מעניינים עכשיו את המלך חוסיין בקליפת־השום. יש לו דאגות אחרות.

מזה שנתיים מנהלת ממשלת־פרס מישחק עם עצמה. חוסיין יכול לאייבוא. חוסיין מטפח־לא־מטפח הנהגה חלופית בגדה המערבית. חוסיין מוכד־לא־מוכן למשאומתן, אם אך תימצא הנוסחה הגואלת.

זהו מישחק בנרמה־לי. כתוצאה ממישחק זה לא תפסו בירושלים את המשמעות האמיתית של צעדי המלך.

למשל: הנתק בינו ובין אש־ף. לנתק הזה אין כל קשר לישראל. יש לו קשר עם סוריה.

האפט' אל־אסד הוא שונא־נפשו של יאסר ערפאת. המישטר הסורי, המסור לרעיון סוריה־רבתי, אינו יכול לסבול את קיומו של גוף פלסטיני עצמאי (אש־ף), ואינו רוצה בתקומת מדינה פלסטינית עצמאית, שלא תהיה כפופה לדמשק. (המשך בעמוד 42)

תקום שם ממשלה המקובלת על האיית־אללה — כלומר, מישטר שיעני קנאי. במקום המישטר החילוני, נז, הלאומני־ערבי של מיסלגת אל־בעת, יקום מישטר דתי איסלאמי־קנאי, הכפוף לטהראן.

הגוש האיראני־עיראקי המאוחד יהיה גורם מדיני־צבאי אדיר. הוא יתחבר עם סוריה, בעלת־בריתה של איראן, ויספוג אוטומטית גם את ירדן.

כל הגוש הגדול הזה יפנה מערבה, לעבר ירושלים, יעדו המוצהר של האיית־אללה.

אחרי תקופה קצרה של שיקום והתארגנות־מחדש, ייווצר איום נורא על עצם קיומה של ישראל.

מצידון ועד עקבה תתלקח החזית המיוזמת. גוש המשתרע מן הים התיכון ועד לגבול פאקיסטן יגייס את משאביו, כדי לחסל את המדינה הציונית השנואה.

אי־אפשר לחשוב על אפשרות זו, מבלי להיחרד.

● עזרה מידי השטן

ול תסריט זה ציירה לי השבוע אישיות מדינית־ביטחונית ישראלית תסריט דומה, אך הפוך:

אם תיפול עיראק בצורה זו או אחרת בידי האיית־אללה או יורשיו — אמר — ייווצר מצב חדש לגמרי בעולם הערבי.

אומנם, סוריה היא כיום בעלת־בריתה של איראן, בגלל יריבותה ההיסטורית עם עיראק. אך ברית זו תתנרף כעשן ברוח אם תיפול עיראק בידי איראן.

הדיקטטורה הסורית היא חילונית־רדיקאלית. גם עליה מתנופף הרגל של מיסלגת אל־בעת ("התחיה") — אותו הרגל המתנוסס כיום בכגראד. בשתי הבירות שולטים פלגים יריבים של אותו גוף רעיוני. המישטר הסורי הוא חילוני, אנטי־דתי, ערבי־לאומני. הוא רוגל בסוריה־רבתי, תחת רגל סוציאליסטי (כביכול). לא יכולה להיות שפה משותפת בינו ובין המישטר האיראני, הרוגל בעליונות האיסלאם, על־חשבון הלאומיות הערבית.

גוש איראני־עיראקי מאוחד יאיים על עצם קיומה של סוריה. הוא יאיים גם על ירדן, שהיא מדינה מערבית, ועל סעודיה ובנותיה, שהן מדינות סוניות דתיות־שמרניות.

המהפכניים, ילדי־גן־עדן ושאר גילויים של תנועה מהפכנית אמיתית עמדו מול הצבא העיראקי ויכלו לו. המיתקפה העיראקית נבלמה. הקערה התהפכה על פיה. האיראנים פלשו לעיראק וכבשו כה שטחים נרחבים.

אישיות ביטחונית בכירה נתנה לי השבוע הערכת־מצב משלה: לא תהיה הכרעה צבאית. 30 האוגרות העיראקיות למרות המילחמה, המצויידות בנשק למכירה, יעמדו מול הקנאות האיראנית. הקנאות האיראנית תחזיק מעמד מול האוגרות העיראקיות המצויינות.

המילחמה, הדומה מאוד למילחמת־העולם הראשונה, תימשך ותימשך. מיתקפות גדולות ישקעו בכריצות של בויג ורם. לא תהיה הכרעה צבאית, ולא יהיה שלום.

אם כן, מפני מה יש לחשוש?

● חלום בלהות

יש מפני מה לחשוש. ולראיה: ראשי המדינות השכנות משקשקים.

וגם הישראלים המעטים, הנותנים את דעתם על מילחמה זו, סובלים מחלומות־בלהה.

הסיט הסביר ביותר:

הצבא האיראני לא יצליח לכבוש את עיראק, אבל באחד הימים תתמוטט עיראק, לא בחזית, אלא מבית.

כיום בהיר אחד זה פשוט יימאס לעיראקים. המעמסה כבדה מנשוא. העם העיראקי ממילא מפולג. יש בו רוב שיעי ומיעוט סוני, ואילו הכורדים בצפון שונאים את המדינה ושואפים לעצמאות. הכת השלטת — וכמרכזה חמולה אחת, מישפחת אל־חכרתי — היא רודנית, אכזרית ושנואה. כפי שהוכיח גורלו של הצאר הרוסי בשעתו, קשה לדיקטטורה להחזיק מעמד במילחמה ארוכה, רבת־כישלונות.

לפי התסריט, יתמוטט המישטר העיראקי. המדיניות המוצהרת של האיית־אללה חוסיין היא לעשות שלום עם העיראקים, בתנאי שישלכו את סדאם חוסיין. אחרי שתתחולל בעיראק מהפכה ויפול המישטר,

אחרי הניצחון: חיילי האיית־אללה. האם תתמוטט עיראק? ומה יקרה אז?